

ת"פ 10022/11/13 - מדינת ישראל נגד י ש

בית משפט השלום ברחובות

10 דצמבר 2014

ת"פ 10022-11-13 מדינת ישראל נ' ש

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
י ש
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

ב"כ הנאשם עו"ד איתי ששון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

פתח דברים

1. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מכל העבירות, אשר יוחסו לו בכתב האישום.

מבוא

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין") ועבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

3. הנאשם והמתלוננת נשואים שנים רבות ולהם 3 ילדים בוגרים. בשלב כלשהו עלתה מערכת היחסים ביניהם על שרטון, וכל אחד מבני הזוג התגורר בחדר נפרד בבית.

4. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 5.3.13, בשעה 06:00 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם אל חדרה של המתלוננת והתגלע ביניהם ויכוח על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת השליכה חפצים שלו לפח. בעוד המתלוננת שוכבת במיטתה, איים הנאשם על המתלוננת ואמר לה: "אני אזרוק אותך מהקומה השנייה ... אני אתלה אותך ... אני יביא חבל". המתלוננת ניסתה להתרומם מהמיטה, אולם הנאשם דחפה בחוזקה אל המיטה. המתלוננת ניסתה בשנית

עמוד 1

להתרומם ממיטתה, אולם הנאשם שב ודחפה ואף פגע בעינה באמצעות אצבעו.

5. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום וטען כי לא איים על המתלוננת ולא תקפה.

גדר המחלוקת

6. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק היא מחלוקת עובדתית ביחס לשתי העבירות המיוחסות לנאשם: האם הנאשם דחף פעמיים את המתלוננת ביום 5.3.13? והאם איים הנאשם על המתלוננת באותו מועד?

7. בא כוח התביעה טען, כי יש לתת אמון בדבריה של המתלוננת, אשר נעדרת כל אינטרס להעליל על הנאשם. על חששה של המתלוננת ניתן ללמוד מתלוננתה למשטרה. לטענתו, הנאשם למעשה מודה כי דחף את המתלוננת. חיזוק לדברי המתלוננת יש למצוא, לטענת בא כוח התביעה, בכך שבתם של הנאשם והמתלוננת סירבה ליתן עדות בטענה כי הנאשם נרגע.

8. מנגד, טען בא כוח הנאשם, כי המתלוננת הגישה תלונה נגד הנאשם במשטרה מיצר נקמנות ולאור היחסים העכורים בין בני הזוג. לדבריו, על בית המשפט ליתן אמון בדברי הנאשם, אשר הודה כי דחף פעם אחת את המתלוננת, וזאת משום שסבר כי היא עומדת לצבוט אותו, אולם הכחיש מכל וכל כי אמר את דברי האיומים המיוחסים לו.

9. לטענת בא כוח הנאשם, נפלו בתיק מחדלי חקירה, משלא זומנו לחקירה בנם ובתם של הנאשם והמתלוננת, המודעים לאווירה בבית והיה באפשרותם לשפוך אור על ההדדיות שביחסים.

10. עוד טען, כי אותה דחיפה יחידה באה בגדר "זוטי דברים", וגם מטעם זה מן הראוי לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו.

דין

האם הנאשם דחף פעמיים את המתלוננת ואיים עליה ביום 5.3.15?

11. אין מחלוקת כי היחסים בין בני הזוג היו עכורים במועד הרלוונטי לכתב האישום. אין גם מחלוקת, כי ביום 5.3.13 התפתחה מריבה בין בני הזוג, על רקע טענתו של הנאשם, כי המתלוננת זרקה תמונות שלו.

12. המחלוקת נוגעת, כאמור, לשאלה אם במסגרת אותו ויכוח דחף הנאשם פעמיים את המתלוננת, תוך שהפילה למיטתה, ואיים עליה.

13. בתיק העידו שני עדים בלבד: המתלוננת מטעם התביעה והנאשם מטעמו. ההכרעה בתיק מבוססת, אפוא, רובה ככולה על הערכת המהימנות של הנאשם ושל המתלוננת. אין בתיק ראיות אובייקטיביות חיצוניות של ממש ואין בתיק עדים מהותיים מעבר לנאשם ולמתלוננת. בית המשפט מצווה לנקוט במשנה זהירות כאשר כל שיש בתיק הוא עדות אחת הסותרת את כפירתו של הנאשם.

14. אפתח בהערכת מהימנותה של המתלוננת.

15. המתלוננת מסרה בעדותה, כי בסביבות 06:00 בבוקר ביום 5.3.13 התפרץ הנאשם לחדרה והעיר אותה

בצעקות. הנאשם אמר כי היא זרקה משהו ובתחילה לא הבינה במה מדובר. כאשר ניסתה לקום, הנאשם דחף אותה. הנאשם טען, כי זרקה את התמונות של המשפחה שלו והיא אמרה לו שלא זרקה. לדבריה, אך סדרה את התמונות ולו היה שואל אותה, היתה מסבירה לו היכן הן נמצאות. כאשר ניסתה לקום פעם נוספת, הפיל אותה שוב והכניס לה אצבע לעין, כאשר "זה בטח היה בטעות". בהמשך לכך אמר: "אני אזרוק אותך מהחלון אני אביא חבל שתתלי את עצמך כל מיני דברים כאלו". לאחר מכן, ירדה המתלוננת להביא לו את התמונות, ובמקום להתנצל יצא הנאשם בטריקת דלת. המתלוננת הוסיפה ואמרה: "אני ישבתי ככה הלב שלי דפק. הוא העיר אותי למעשה וגם דחף אותי וגם הפחיד אותי". לדבריה, באותו יום הגיעו מים עד נפש והכבוד שלה נפגע. המתלוננת הוסיפה כי אינה זוכרת שחוקר המשטרה המליץ לה להוציא צו הגנה בהמשך לתלונתה, אולם הוצאתו של הנאשם מהבית, באותו זמן, סיפקה אותה. המתלוננת הכחישה כי נהגה לצבוט את הנאשם ולזרוק עליו כפכף. עוד הוסיפה, כי מאז האירוע היא לא משוחחת עם הנאשם כלל ומאז יש שקט בבית, אולם הם עודם מתגוררים באותו בית (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 5 - 9).

16. המתלוננת מסרה בעדותה גרסה קוהרנטית, עקבית והגיונית, שלפיה במסגרת ויכוח הנאשם דחף אותה פעמיים ואיים עליה. הודעתה של המתלוננת לא הוגשה לבית המשפט ולא נטען כי קיימות סתירות בין הודעתה לעדותה במשפט. גם לא מצאתי כל סיבה מדוע המתלוננת תעליל על הנאשם, שהרי קודם לאירוע התגוררה עמו באותו בבית בחדרים נפרדים, וגם לאחר האירוע ועד היום, הם ממשיכים להתגורר באותו הבית. יתר על כן, הנאשם עצמו מאשר כי דחף את המתלוננת, כפי שיפורט להלן, ומכאן שיש לכל הפחות גרעין של אמת בתלונתה. עם זאת, השתכנעתי כי המתלוננת מנסה להמעיט בתרומתה להתלהטות הרוחות בבית, בכלל, ובמקרה הנדון, בפרט, תוך תיאורו של הנאשם כתורם העיקרי להתדרדרות היחסים. העובדה, כי היא עודנה ממשיכה להתגורר עם הנאשם באותו בבית, כי לא פנתה לקבל צו הגנה, ולא נקטה בצעדים נוספים למעט התלונה במשטרה, מלמדת כי לא חששה מהנאשם באופן ממשי.

17. עתה להערכת מהימנותו של הנאשם.

18. לפי הודעתו של הנאשם במשטרה (**ת/6**), ראה חפצים ותמונות על פח הזבל בחוץ, ולפיכך נכנס לחדרה של המתלוננת בבוקר, בדרכו החוצה מן הבית. לדבריו של הנאשם אמר למתלוננת: "אם תתעסקי שוב פעם עם הדברים שלי אני לא יודע מה אני אעשה לך, מספיק עזבי אותי" וכינה אותה "מטומטמת". לטענתו, אמר לה דברים אלו משום שהתכוון להתלונן עליה ולא לפגוע בה. בהמשך לכך, כך לטענתו, קפצה המתלוננת מהמיטה, ומכיוון שהוא מכיר אותה ובכל פעם היא קופצת לצבוט אותו או להרביץ לו עם כפכף, דחף אותה חזרה למיטה. הנאשם ציין, כי דחף אותה כדי להרחיק אותה רק משום שקפצה עליו.

19. הנאשם חזר בעדותו על הגרסה שמסר במשטרה, תוך שהדגיש כי לא איים על המתלוננת. לדבריו, דחף אותה על מנת שלא תתקרב אליו ותצבוט אותו, כפי שנהגה לעשות פעמים רבות. הנאשם ציין כי לא התלונן נגדה משום שלא רואה בכך סיבה להגיש תלונה במשטרה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 9 - 12).

20. גם עדותו של הנאשם היא רציפה וקוהרנטית. הנאשם חזר על גרסתו, הן במשטרה והן בבית המשפט, שלפיה מעולם לא איים על המתלוננת ולא הכה אותה. לדבריו, אכן דחף את המתלוננת, אולם רק בשל חששו כי היא עומדת לצבוט אותו או להרביץ לו עם כפכף. לא מצאתי כל סיבה כי הנאשם יעליל על המתלוננת בהקשר זה. תיאוריו כי המתלוננת נהגה לצבוט אותו ולהרביץ לו עם כפכף נשמעו אותנטיים, ובייחוד לאור פרטי הטענה והקשרה במקרה הנדון. התיאור שמסר הנאשם כי המתלוננת "קפצה" לעברו למעשה מתיישב עם טענת המתלוננת, כי היא קמה מהמיטה. בנסיבות אלו, המדובר בטעם ממשי שיש בו כדי להסביר מדוע דחף את המתלוננת, גם אם טעה במצב הדברים, והמתלוננת התכוונה אך לקום מהמיטה ותו לא. חיזוק נוסף למהימנותו נמצא בכך שהנאשם לא בחר להכחיש את מעשה הדחיפה, אלא לספק לכך הסבר מתקבל על הדעת.

21. בתיק לא נשמעו עדים נוספים. המשטרה אמנם ביקשה מבנם ומבתם של הנאשם והמתלוננת למסור הודעה, אולם אלו לא התייצבו במשטרה. הבן ציין כי אין לו מה להוסיף וכי אינו מוכן לבזבז על כך את זמנו (ת/5). הבת מסרה, כי הנאשם נרגע ולכן אינה רוצה להתערב בין הוריה (ת/4). במהלך שמיעת הראיות התברר, כי הנאשם והמתלוננת שוחחו עם בני המשפחה לאחר האירוע. גם אין ספק, כי הילדים היו מודעים למצב בבית, בכללותו. יש להניח כי לו ידעו הילדים על אלימות מצדו של הנאשם, היו מתייצבים ומדווחים על כך למשטרה. הילדים גם היו יכולים להפריך או לאמת את טענת הנאשם, כי המתלוננת נהגה לצבוט אותו. בנסיבות אלו, ומאחר שבתיק קיימות אך גרסה מול גרסה ותו לא, יש להצר על כך שהמשטרה לא פעלה בשקידה ראויה, על מנת לגבות הודעות מבני משפחה, שעשויות היו לחזק את מי מהעדויות. מכל מקום, מחדל המשטרה בהקשר זה עומד לזכותו של הנאשם.

22. בסופו של דבר עומדות זו מול זו, עדותה של המתלוננת ועדותו של הנאשם, כאשר ביחס לשתי העדויות לא מצאתי סתירות של ממש, או חיזוקים חיצוניים שיש בהם כדי להטות את הכף לצד כלשהו.

23. כאשר עומדות זו מול זו עדויות שקולות במשפט פלילי, לא ניתן לומר כי די בגרסתה של המתלוננת כדי להוביל להרשעתו של הנאשם במשפט פלילי. אין בכך כדי להוביל אותי למסקנה, כי המתלוננת איננה מהימנה בעדותה. בהחלט ייתכן כי המתלוננת מסרה עדות מהימנה, אולם לא די באפשרות זו, כאשר התביעה נדרשת להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

24. השאלה המתעוררת בהקשר זה היא, האם די בגרסת הנאשם שלפיה דחף את המתלוננת, בסוברו כי היא עומדת לצבוט אותו או להרביץ לו עם כפכף, כדי להוביל להרשעתו בעבירה של תקיפה?

25. לפי סעיף 378 לחוק העונשין:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו ... - הרי זו תקיפה ...".

26. לאור האמור, די בכך שהנאשם נגע במתלוננת, בלא הסכמתה, ותוך שהוא מודע לכך, כדי לקיים את יסודות עבירת התקיפה. לעצם קיום המעשה, אין נפקא מינה לשאלת אופי המגע, עוצמתו או לשאלה אם נגרם למתלוננת נזק כתוצאה מכך.

האם קמה לנאשם הגנת "זוטי דברים" באשר לדחיפת המתלוננת למיטתה?

27. כאמור, הנאשם טען, כי קמה לו הגנת "זוטי דברים" בגין מעשה הדחיפה.

28. לפי סעיף 34 לחוק העונשין:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה אם לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו ותוצאותיו והאינטרס הציבורי המעשה הוא קל ערך".

29. הסייג של "זוטי דברים" משקף את הכלל העתיק והידוע, שלפיו המשפט אינו עוסק בזוטות (De Minimis). מנסחו של סעיף 34 עולה כי ההגנה של 'זוטי דברים' מבוססת על ארבעה: טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאות המעשה והאינטרס הציבורי להחלת ההגנה (ראו: ג'ודי ברודר "תיחומו של סייג זוטי דברים לאור לשונו של סעיף 34 לחוק העונשין" **מחקרי משפט כא** 495 (2005); יורם רבין ויניב ואקי **דיני עונשין** ב (מהדורה שלישית), פרק 28 (2014)).

30. הרציונאל שביסוד ההגנה הוא הכרה במקרים שבהם אין זה ראוי להטיל על אדם אחריות פלילית, למרות

שמבחינה טכנית התקיימו יסודות העבירה (ע"פ 6696/96 כהנא נ' **מדינת ישראל**, בעמ' 315 (2.3.1998); ע"פ 4596/98 **פלונת נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 145, בעמ' 187 (25.1.00); ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן**, בעמ' 23 (8.12.99)).

31. ההגנה של זוטי דברים הוחלה, במקרים המתאימים, גם על עבירות של אלימות. כך למשל, בע"פ 4874/95 **שלמה נ' מדינת ישראל** (2.6.96) זיכה בית המשפט העליון את המערער מעבירת תקיפה, הגם שמשך את המתלוננת בכתפה ואחזה בידה בניגוד לרצונה; בע"פ (מחוזי, ת"א) 2125/94 **בן ארי נ' מדינת ישראל** (23.1.97), זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירה של תקיפה חבלנית, לאחר שהניף את המתלוננת שחסמה את דרכו בגופה, והגם שבעקבות המעשה נמצאו על ידיה שטפי דם קלים תת-עוריים ושריטות קטנות; בע"פ (מחוזי, ת"א) 3801/98 **דאנה נ' מדינת ישראל** (2.6.99) זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירת תקיפה לאחר שתפס בחוזקה ילד שהציק לבתו; בת"פ (טבריה) 973/95 **מדינת ישראל נ' בן שמואל** (12.3.97) זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירת תקיפה, על אף שסטר לילד אשר בעט בלוח מודעות; בת"פ (רמלה) 4252/99 **מדינת ישראל נ' גליבוב** (18.9.00) זיכה בית המשפט נאשם שתקף את בת זוגו בכך שאחז בידה וגרם לה המטומה ביד.

32. הגעתי למסקנה, כי ביישום אמות המידה של "הגנה זוטי דברים" על המקרה הקונקרטי, ובהסתמך גם על שיקולים של הגיון וסבירות, אין המקרה דנן מצדיק אכיפה במסגרת המשפט הפלילי. כאמור, קבעתי כי הנאשם דחף את המתלוננת, בזמן שהחלה לקום ממיטתה. אין מחלוקת, כי הדבר נעשה אגב ויכוח בין בני הזוג, וכאשר המתלוננת קמה לכיוונו. הנאשם סבר, כי המתלוננת עמדה לצבוט אותו או להרביץ לו עם כפכף, וזאת משום שנהגה לעשות זאת.

33. בנסיבות אלו, גם אם הנאשם אכן דחף אותה והמעשה עונה על יסודות עבירת התקיפה, אין הצדקה להטלת אחריות פלילית. המדובר במגע, שלא השתכנעתי כי היה חזק במיוחד. בעקבות המגע, המתלוננת נפלה אל מיטתה ולא נגרם לה כל נזק. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש ענין לציבור בהטלת אחריות פלילית על הנאשם.

34. כאמור, הגעתי למסקנה, כי אין די בעדותה של המתלוננת, כאשר היא עומדת מול עדותו של הנאשם, כדי לבסס על יסודה את ההרשעה בתיק דנן. מעשהו של הנאשם, בהתאם לגרסתו, נעשה, על פי טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, בתנאים שיש בהם סייג לאחריות פלילית של זוטי דברים.

סוף דבר

35. לא מצאתי כי די בגרסת המתלוננת כדי לשכנעני, במידה הנדרשת במשפט הפלילי, כי ביום 5.3.13 דחף אותה הנאשם פעמיים ואיים עליה.

36. הנאשם אמנם הודה כי דחף פעם אחת את המתלוננת ובכך קיים את יסודות עבירת התקיפה. עם זאת, עומדת לנאשם הגנת "זוטי דברים" בגין מעשה הדחיפה, וזאת משום טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאות המעשה והאינטרס הציבורי להחלת ההגנה.

37. מכאן, שאני מזכה את הנאשם מכל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום י"ח כסלו תשע"ה, 10/12/2014 במעמד הנוכחים.

עמוד 5

אפרת פינק , שופטת

הוקלדעלידיאורליכהן